

35.Gf.40.502/2016/16.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Marcingós Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME., ügyintéző: dr. Marcingós László ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME.) felperesnek -, a Bán, S. Szabó & Partners Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME., ügyintéző: dr. S. Szabó Péter ügyvéd) által képviselt NIF ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. július 13. napján meghozott 27.G.41.348/2014/43. számú ítélete ellen a felperes részéről 45. sorszámon benyújtott fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban - a 2017. március 22. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1 270 000 (Egymillió-kettőszázhetven ezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és a felperest arra kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 5 047 740 Ft perköltséget.

Az ítéletben megállapított, a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényállás a következő volt:

2009. március 2-án az alperes mint megrendelő közbeszerzési eljárás lefolytatását követően szerződést kötött az **VÁLLALKOZÓ**mal mint vállalkozóval a **VONALSZAKASZI** közötti vasúti vonalszakaszpálya-, műtárgy- és felsővezeték építési munkájának, valamint a kapcsolódó biztosítóberendezési, távközlési, közműkiváltási, kábelkiváltási munkák tervezésére és elvégzésére (a továbbiakban: Fővállalkozói Szerződés). A Fővállalkozói Szerződés műszaki tartalmát az annak részét képező Közbeszerzési Műszaki Leírás (3. kötet) (a továbbiakban: műszaki leírás) tartalmazta, amelynek 201. oldalán - egyebek mellett - az került rögzítésre, hogy az ideiglenes berendezés gyártásával, telepítésével, üzemi próbáival kapcsolatos összes feladat a vállalkozót terheli, költségét az ideiglenes berendezés egy összegű átalány árába kell beépíteni.

A műszaki leírás valamennyi állomás tekintetében rögzítette továbbá az elvégzendő feladatok között, hogy az átalakított, illetve ideiglenes biztosító berendezést le kell szerelni és át kell adni a **ZRT.**, illetve a megrendelő részére.

Az **VÁLLALKOZÓ** a Fővállalkozói Szerződésben vállalt kötelezettségeit alvállalkozók igénybevételeivel teljesítette. Ennek keretében az **VÁLLALKOZÓ** egyik tagja, a **KFT.** mint megrendelő szerződést kötött a felperessel mint vállalkozóval (a továbbiakban: Alvállalkozói Szerződés), amely szerződésben a felperes - a Fővállalkozói Szerződés tárgyát képező munkákon belül - a **VONALSZAKASZ2** vonalszakaszon az ideiglenes és végleges biztosítóberendezési munkák elvégzésére vállalkozott 969 113 800 Ft „szerződéses ár” ellenében.

Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy az Alvállalkozói Szerződésben meghatározott munkák kapcsán a felperes ugyanazt a kötelezettséget vállalta a megrendelője felé, mint az **VÁLLALKOZÓ** a Fővállalkozói Szerződésben az alperes felé.

Az elsőfokú bíróság tényállásként állapította meg tovább, hogy az Alvállalkozói Szerződés felperes általi teljesítése folytán **TELEPÜLÉS1** állomáson tengelyszámláló berendezés, **TELEPÜLÉS2** állomáson ideiglenes berendezés, **TELEPÜLÉS3** állomáson tengelyszámláló berendezés, **TELEPÜLÉS4** állomáson pedig 3f váltóvezérlés és szerelvényei, valamint tengelyszámláló berendezés került az alperes birtokába, amely berendezéseket az alperes az átadás-átvételt követően nem adta ki a felperesnek, hanem azokat a Magyar Állam tulajdonába és a **ZRT.** kezelésébe adta.

A felperes a keresetében 177 459 902 Ft tőke és ezen összegnek a keresetlevélben részletezettek szerinti késedelmi kamata megfizetésére kérte az alperest kötelezni kártérítés jogcímén.

A keresete ténybeli alapjaként arra hivatkozott, hogy a közte és a **KFT.** között létrejött Alvállalkozói Szerződés alapján a megrendelő (**KFT.**) az ideiglenes biztosítóberendezések tulajdonjogát nem szerezte meg, így azt nem is ruházhatta át az alperesre. A felperes érvelése szerint az ideiglenes biztosító berendezések jelenleg is az ő tulajdonát képezik, ezért azokat az alperes a részére lett volna köteles kiadni. Az alperes azonban a berendezések kiadását megtagadta, azok tulajdonjogát tőle elvonta, amely jogellenes magatartásával a keresetlevélben megjelölt összegű kárt okozta számára.

Az alperes az ellenkérelmében elsődlegesen a per megszüntetését kérte arra hivatkozással, hogy a felperes határidőben nem tett eleget „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 394/B. §-ának (4) bekezdésében előírt kötelezettségének, továbbá nem fizette meg a peres eljárás illetékét.

Az érdemi védekezésében az alperes a felperes keresetének az elutasítását kérte. „A vasúti közlekedésről” szóló 2005. évi CLXXXIII. törvény (Vasút.tv.) 85/A. §-ában foglaltakra hivatkozással vitatta a perbeli legitimációját, e hivatkozása elutasítása esetén pedig azt, hogy a keresetben megjelölt berendezések a felperes tulajdonát képezik. „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 118. §-ának (2) bekezdésére, valamint a Fővállalkozói Szerződés műszaki tartalmát meghatározó műszaki leírás 201. oldalán található rendelkezésekre hivatkozással állította, hogy a fővállalkozói díj megfizetésével megszerezte a felperes által megjelölt berendezések tulajdonjogát, ezért annak jogellenes elvonására a felperes alaptalanul hivatkozott a keresetében.

Az elsőfokú bíróság az alperes pergátló kifogásait megalapozatlannak találta, ezért a felperes keresetét érdemben bírálta el, annak eredményeként pedig azt állapította meg, hogy a felperes keresete nem megalapozott.

A kereset elutasítását az elsőfokú bíróság elsődlegesen azzal indokolta, hogy a felperes a perben szereplő berendezéseket a vele szerződéses kapcsolatban álló **KFT.** részére volt köteles szolgáltatni, amelyre tekintettel a visszaszolgáltatás elmaradásából származó esetleges kárát is vele szemben jogosult érvényesíteni. Az alperessel mint szerződésen kívüli károkozóval szemben pedig a felperes csak akkor léphet fel, ha a szerződéses partnerével szemben - a szerződés megszegéséből fakadó - igényét eredményesen nem tudta érvényesíteni. A felperesnek ugyanis az alperessel szemben a régi Ptk. 339. §-a alapján érvényesíthető kára csak azáltal keletkezik, hogy a kötelmi alapon fennálló igényét a szerződéses partnerével szemben nem tudta érvényesíteni.

Az adott esetben azonban a felperes a vele szerződést kötő **KFT.**-vel szemben az igényét meg sem kísérelte érvényesíteni, amelynek következtében a felperessel szemben a régi Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése alapján előterjesztett kártérítési igénye megalapozatlan.

A kereset elutasításának másik indokaként az elsőfokú bíróság azt jelölte meg, hogy a felperes és a **KFT.** között létrejött Alvállalkozói Szerződésnek is a részét képező műszaki leírás 201. oldalán rögzítettek, valamint a FIDIC általános feltételek (2. kötet) 7.7. alcikkelyben foglaltak alapján a **KFT.** az egy összegű átalányár megfizetésével megszerezte az ideiglenes biztosítóberendezések tulajdonjogát, ezért annak jogellenes elvonására a felperes alaptalanul hivatkozott.

Rámutatott, hogy a jelen esetben nem annak kellett jelentőséget tulajdonítani, hogy a Vasút.tv. 85/A. §-a értelmében az alperes „csak fejlesztési közreműködő volt”, így tulajdont nem ő, hanem a Magyar Állam szerzett, hanem annak, hogy a keresetben szereplő berendezések a felperes tulajdonából kikerültek, azok kiadását a felperes nem követelheti, a kiadás megtagadása pedig „nem károkozó magatartás”.

Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy a csatolt okiratok, valamint az eljárás során kihallgatott **R.A.** és **H.ZS.** tanúk vallomásai megnyugtató módon bizonyították a perben szereplő szerződések releváns tartalmát, amelyre tekintettel a felek részéről indítványozott további tanúbizonyítás, valamint szakértői bizonyítás elrendelését szükségtelennek tartotta.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak a keresetében foglaltak szerinti megváltoztatását, másodlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Mindenekelőtt arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen, a perben szereplő szerződések tartalmának helytelen értelmezése alapján állapította meg, hogy a **KFT.** megszerezte az ideiglenes biztosítóberendezések tulajdonjogát.

Az eljárás során kihallgatott **R.A.** és **H.ZS.** tanúk vallomásaira hivatkozással állította, hogy a **KFT.** akarata nem irányult az ideiglenes biztosítóberendezések tulajdonjogának megszerzésére, ilyen tartalmú szerződéses akarat hiányában pedig a berendezések tulajdonjoga nem szállhatott át a megrendelőre.

Az Alvállalkozói Szerződés tehát az ideiglenes biztosítóberendezések tulajdonjogát nem érintette és ez az oka annak, hogy ő a tulajdonjoga elvesztéséből származó kárigényét nem a vele szerződéses jogviszonyban álló **KFT.**-vel szemben érvényesítette.

Állította, hogy az Alvállalkozói Szerződés kizárólag szolgáltatásra irányult, az ahhoz szükséges berendezések ellenértékét azonban az átalányár nem tartalmazta.

A felperes állítása szerint helytelenül értelmezte az elsőfokú bíróság a műszaki leírás 201. oldalán található rendelkezéseket is, mivel az ott használt „gyártása” szóból tévesen következtetett a biztosító berendezések tulajdonjogának átszállására.

A FIDIC mint általános szerződési feltétel értelmezésével kapcsolatosan pedig azt sérelmezte, hogy az általa az elsőfokú eljárásban ezzel összefüggésben kifejtett érveket az elsőfokú bíróság anélkül mellőzte, hogy annak indokát az ítéletében megjelölte volna.

A másodlagos fellebbezési kérelmét egyrészt azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság „nem értette az ideiglenes és végleges biztosítóberendezések lényegét”, másrészt pedig, hogy a szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványa mellőzésével az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést követett el.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte.

Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helyes, okszerű, megalapozott és kellően indokolt, ezért a felperes fellebbezése megalapozatlan.

Állította, hogy az elsőfokú bíróság a perrel érintett szerződések tartalmát és azok egymáshoz való viszonyát a perben beszerzett okirati bizonyítékok és tanúvallomások helytálló értékelése és mérlegelése alapján, érdemben helyesen állapította meg, e megállapításból pedig helytállón vonta

le azt a jogi következtetést, hogy az alperes tulajdonjogot szerzett az ideiglenes biztosítóberendezéseken.

Rámutatott arra is, hogy amennyiben - a rendelkezésre álló bizonyítékok ellenére - mégis létrejött volna olyan érvényes megállapodás a **KFT.** és a felperes között, amely szerint a felperes fenntartotta a tulajdonjogát az ideiglenes biztosítóberendezések tekintetében, akkor a tulajdonjog elvonásából származtatott kártérítési igényét nem az alperessel szemben, hanem a **KFT.**-vel szemben érvényesíthetné.

Az alperes véleménye szerint eljárási szabálysértés nélkül utasította el az elsőfokú bíróság a felperesnek a szakértői bizonyítás lefolytatására vonatkozó indítványát is, tekintettel arra, hogy az nem szakkérdésre, hanem jogkérdésre irányult.

A másodfokú eljárásban a felperes - azt követően, hogy tudomást szerzett az OBH elnökének a Debreceni Ítéltábla bírának a Fővárosi Ítéltáblára történt kirendelésére vonatkozó 369/2016. (VI.27.) OBHE határozatáról - a Debrecen Ítéltábla összes bírójával szemben elfogultsági kifogást jelentett be. A felperes kizárási kérelmének teljesítését azonban a Fővárosi Ítéltábla másik tanácsa a 2016. november 30-án meghozott .../2. számú határozatával megtagadta.

Ezt követően a felperes „Az Alkotmánybíróságról” szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 25. §-ának (1) bekezdése alapján kérelmezte, hogy a másodfokú bíróság - az eljárás egyidejű felfüggesztése mellett - forduljon az alkotmánybírósághoz „A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról” szóló 2011. évi CLXI. törvény (Bszi.) 76. §-a (5) bekezdésének h) pontjába foglalt rendelkezés alkotmányellenességének vizsgálata érdekében.

Az ítéltáblához 2017. március 21-én érkezett - igazolási kérelemnek nevezett, de tartalma szerint a tárgyalás elhalasztása iránti kérelemnek minősülő - beadványában a felperes a 2017. március 22. napjára kitűzött tárgyalás elhalasztását kérte arra hivatkozással, hogy „2017. március 21-22. között **VÁROS**ben kell egy nemzetközi jogügyletben képviselőt ellátnia”.

Az ítéltábla a felperesnek a 14. sorszám alatti „igazolási kérelemnek” nevezett beadványát a Pp. 3. §-ának (2) bekezdése szerint a másodfokú tárgyalás elhalasztása iránti kérelemnek tekintette, és elsősorban azt vizsgálta, melynek eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy a Pp. 239. §-a folytán irányadó Pp. 151. §-ának (1) bekezdésében írt - a tárgyalás elhalasztására vonatkozó - feltételek egyike sem állt fenn, mely miatt nem volt indok a másodfokú tárgyalás elhalasztására.

A rendelkezésre állt iratok alapján megállapítható volt, hogy a felperes az idézését 2017. január 5-én átvette és ebben az időpontban már - saját előadása szerint is - tudott az elfoglaltságáról, hiszen a 14. sorszámú beadványában azt adta elő, hogy a **VÁROS**ben ellátandó képviselője egy 2016. őszéről eredő kötelezettségből fakad. Emiatt a felperesnek módja lett volna a tárgyalás elhalasztását kérni a megjelölt jogszabályhelyben írtaknak megfelelően. Kiemeli azt is az ítéltábla, hogy a Pp. 245. §-a értelmében a másodfokú tárgyalás elmulasztása miatt nincs helye igazolási kérelem előterjesztésének és a bíróságnak csak akkor kellene a tárgyalást elhalasztania, ha a meg nem jelentek valamelyikének meghallgatását szükségesnek tartja, amely azonban az adott ügyben nem merült fel. A felperes az alperes fellebbezési ellenkérelmére írásban is nyilatkozhatott volna, hiszen azt már 2016. november 15-én átvette. Ha a felperes az igazolási kérelmét a tárgyalás elmulasztását követően is fenntartja, az ítéltábla arról határozatot fog hozni.

Elutasította az ítéltábla az alperesnek az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezésére és a tárgyalás felfüggesztésére irányuló kérelmét is, amely ellen a Pp. 155/B. §-ának (4) bekezdése értelmében külön fellebbezésnek nincs helye, ezért annak okát az ítéltábla az ítéletének indokolásában adja meg.

Ezzel összefüggésben mindenekelőtt utal arra, hogy a felperes által kért, hasonló tartalmú bírói kezdeményezési kérelmet az Alkotmánybíróság a 3111/2014. (IV.17.) AB végzésével visszautasította, mert rámutatott, hogy az Abtv. 25. §-ának (1) bekezdése értelmében, ha a bírónak az előtte folyamatban lévő egyedi ügy elbírálása során olyan jogszabályt kell alkalmaznia, amelynek alaptörvény-ellenességét észleli, az Alaptörvény 24. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján az Alkotmánybíróságnál kezdeményezi a jogszabály, vagy jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének megállapítását, illetve az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazásának kizárását. Az Alkotmánybíróság e megjelölt ügyben arra a megállapításra jutott, hogy a kifogásolt rendelkezéseket a folyamatban levő ügyben az eljáró bírónak nem kellett alkalmaznia. A kirendelési szabályt az OBH elnöke alkalmazta, amikor a Fővárosi Ítéltáblára a Debreceni Ítéltábla bírát kirendelte. Az ítéltábla ugyan vizsgálja illetékességét, de az indítványban kifogásolt kirendelés szabályainak az eljáró bíróság általi alkalmazása fogalmilag kizárt. Az adott esetben nyilvánvaló, hogy a megjelölt rendelkezéseket nem kellett alkalmaznia a bíróságnak [6/2014. (II.26.) AB határozat (14)].

Mindezekon túl az Alkotmánybíróság a 3132/2015. (VII.9.) AB végzésében pedig azért utasította vissza - többek között - a jogi képviselővel eljáró indítványozónak a felperes által is sérelmezett a Bszi. 76. §-a (5) bekezdésének h) pontjára, valamint „A bírák jogállásáról és javadalmazásáról” szóló 2011. évi CLXII. törvény 31. §-ának (1) bekezdés utolsó mondata által az OBH elnökének a bíróság kirendelésére biztosított jogkörével összefüggő rendelkezések alaptörvény-ellenességének megállapítására irányuló kérelmét, mert az adott esetben az volt megállapítható, hogy a bírák kirendelésére nem egyedi ügyben került sor, és a kirendelt bíró nem meghatározott ügy elbírálására kapott felhatalmazást, hanem a kirendelés időtartama alatt végzett bírói munkát. Hozzátette azt is az Alkotmánybíróság, hogy az OBH elnöke nem résztvevője a bírósági eljárásnak, ezért nem a bírósági eljárás keretei között hozza meg a kirendelésről szóló határozatát, így az adott esetben a sérelmezett rendelkezések alkalmazására nem a felperes által indított bírósági eljárásban került sor.

A BH 2015. 194. számú eseti döntés értelmében pedig a 36/2013. (XII.5.) AB határozat a jelen ügyre nem vonatkoztatható, ugyanis abban a határozatban az Alkotmánybíróság az ügyek elbírálására az illetékes bíróság helyett más, azonos hatáskörű bíróság kijelölésére jogszabályi lehetőség adó Bszi. 62-63. §-ai alkotmány-ellenességét mondta ki.

Az irányadó bírói gyakorlat szerint továbbá, ha a bíró nem ért egyet a felperes perben előadott alkotmányossági aggályaival, akkor nem sért jogszabályt, ha nem fordul az Alkotmánybírósághoz (BH 2014.317.).

Az ítéltábla a felperes kérelmére a Pp. 155/B. §-ának (1) bekezdése szerinti eljárás indokoltságát vizsgálva megállapította, hogy az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezésére nincs szükség; a felperes által a felülvizsgálati kérelmében felvetett kérdésre az Alkotmánybíróság a korábban hozott határozataiban már választ adott.

Az ítéltábla a másodfokú tárgyaláson elutasította a felperesnek az eljárás szabálytalansága elleni kifogását, amely döntését legkésőbb az eljárást befejező határozatában köteles megindokolni (Pp. 114. §). Ezzel összefüggésben pedig hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a felperes által megjelölt Alkotmánybíróság által hozott határozat szerint az ügyáthelyezés az OBH elnökének szabad belátásán múlt, amely nem felelt meg a pártatlan bíráskodás objektív tesztjének. Az adott ügyben azonban a tisztességes eljáráshoz való jog nem sérült, hiszen a Bszi. 8. §-ának (1) és (2) bekezdése szerinti bírósági tanács járt el az ügyben. Az ügyelosztási rendet ugyanis az objektivitás és a személytelenség biztosítása, az önkényesség kizárása érdekében a Fővárosi Ítéltábla elnöke

állapította meg, amely a tárgyévből kizárólag szolgálati érdekből vagy a bíróság működését érintő fontos okból volt módosítható a Bszi. 9. §-ának (1) bekezdése alapján. A Fővárosi Ítéltábla elnöke pedig a 2017.El.IV.D.7/2. számú levelében, az ügyelosztási rend módosításáról és annak közzétételéről a felperes jogi képviselőjének panaszára adott válaszában tájékoztatta is a felperest. Közölte azt is, hogy a Fővárosi Ítéltábla bíráiként a kirendelt (debreceni) bírák eredeti beosztási helyükön járnak el, mivel az ítélezési tevékenységüket eredeti szolgálati helyükön megtartották. Kiemeli azt is az ítéltábla, hogy a Pp. 125. §-ának (5) bekezdése akként rendelkezik, hogy a tárgyalást „rendszerint a bíróság hivatalos helyiségébe kell kitűzni, fontos okból azonban a tárgyalást más helyre is kitűzhető”, amely lehetőséget ad arra, hogy másik bíróság épületébe tűzze ki a bíróság a tárgyalását, ha azt fontos ok indokolja.

Ebből következően nem sérült jogszabály azzal, hogy a Debreceni Ítéltábla bírái az adott perben a Fővárosi Ítéltábla bírái helyett vettek részt a másodfokú döntés meghozatalában, hiszen az ügy törvényes bíráiként eljárva hozták meg a határozatot a Fővárosi Ítéltábla másodfokú tanácsában (Kúria Pfv.III.20.379/2015/4.).

Mindezekre tekintettel az ítéltábla mind az eljárás szabálytalansága elleni kifogást megalapozatlannak találta, mind pedig a tárgyalás felfüggesztésére irányuló kérelmet elutasította.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az ítéltábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a felperes keresetének megalapozott elbírálásához szükséges tényeket feltárta, azok alapján a tényállást helyesen állapította meg és helytállóak voltak az így megállapított tényállásból levont jogi következtetései is.

A felperes a keresetében érvényesített kárigényét az ideiglenes biztosítóberendezések tulajdonjogának jogellenes elvonásából származtatta, amelynek ténybeli alapjaként arra hivatkozott, hogy az Alvállalkozói Szerződés alapján a **KFT.** a berendezések tulajdonjogát nem szerezte meg, így azt nem is ruházhatta át az alperesre.

A felperesnek ez a hivatkozása szükségszerűen magába foglalta annak az állítását is, hogy az Alvállalkozói Szerződés teljesítését követően a **KFT.** köteles lett volna a berendezéseket a felperesnek visszaszolgáltatni, amelynek elmulasztásával szerződésszegést követett el.

A felperesnek a tulajdonjoga elvesztéséből származtatott kára tehát ebből a szerződésszegésből eredt, ezért annak megtérítését - ahogyan ezt az elsőfokú bíróság is megállapította - elsődlegesen a vele szerződést kötő **KFT.**-től igényelhetette.

Az alperessel mint szerződésen kívüli károkozóval szemben pedig a felperes a kártérítési igényét eredményesen - az egyéb feltételek fennállása esetén is - csak akkor érvényesítheti, ha a szerződéses partnerével szembeni igény érvényesítése meghiúsult.

A szerződésből eredő igény érvényesítése során kielégítést nem nyert követelése tekinthető ugyanis olyan kárnak, amelynek megtérítésére a szerződésen kívüli kártérítés szabályai alapján igényt tarthat.

Közvetlenül az alperessel szemben a felperes a tulajdonjoga alapján akként léphetett volna fel, hogy - az állítása szerint jelenleg is az ő tulajdonát képező - berendezések kiadását kéri az alperestől, amennyiben azok az ő birtokában vannak.

A jelen perben azonban a felperes arra tekintettel, hogy a berendezések már kikerültek az alperes birtokából, nem tulajdoni, hanem kötelmi igényt érvényesített az alperessel szemben.

Ahhoz pedig, hogy ezt a kötelmi (szerződésen kívüli kártérítés megtérítése iránti) igényét alaposnak lehessen elfogadni, a felperesnek nem a tulajdonjoga fennállását, hanem azt kellett (volna)

bizonyítania, hogy az alperes jogellenes és felróható magatartásával okozati összefüggésben őt a keresetében megjelölt összegű kár érte.

Az adott esetben azonban a perben rendelkezésre álló adatok alapján az alperes kártérítési felelősségének megállapításához szükséges, a régi Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésében meghatározott konjunktív feltételek fennállását nem lehetett megállapítani.

Azon túl ugyanis, hogy - a korábban kifejtett indokok miatt - a felperes kárának bekövetkezését nem lehetett megállapítani, a rendelkezésre álló adatok alapján az alperes által tanúsított magatartás jogellenességére sem lehetett következtetni.

Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság a Fővállalkozói Szerződés részét képező műszaki leírás 201. oldalán rögzítettekben, valamint a FIDIC mint általános feltételek 7.7. alcikkelyében foglaltak alapján helytállóan állapította meg, hogy a Fővállalkozói Szerződésben kikötött átalányár az ideiglenes biztosítóberendezések ellenértékét is magában foglalta, ezért az átalányár megfizetésével az alperes a berendezések tulajdonjogát is megszerezte.

A felperes nyilatkozataiból arra lehetett következtetni, hogy ezt a megállapítást ő sem sérelmezte, csupán azt vitatta, hogy az Alvállalkozói Szerződés is hasonló tartalommal jött létre. (A felperes a fellebbezésében is arra hivatkozott, hogy a vele szerződést kötő **KFT.** szerződési akarata nem irányult az ideiglenes biztosítóberendezések tulajdonjogának megszerzésére, továbbá a FIDIC mint általános szerződési feltételeknek az Alvállalkozói Szerződésre történt automatikus „átranzformálását” kifogásolta.)

Annak következtében azonban, hogy a felperes a jelen perben nem tulajdoni igényt, hanem kártérítési igényt érvényesített, a kereset elbírálása során nem annak kellett jelentőséget tulajdonítani, hogy a **KFT.**, azt követően pedig az alperes megszerezte-e az ideiglenes berendezések tulajdonjogát, hanem annak, hogy az alperes a berendezések kiadásának megtagadásával jogellenes és felróható magatartást tanúsított-e és a felperes állított kára ezzel okozati összefüggésben keletkezett-e.

Ezzel összefüggésben pedig a perben azt lehetett megállapítani, hogy a tulajdonjog átruházására (is) irányuló Fővállalkozói Szerződésre tekintettel az alperesnek az a magatartása, hogy az ideiglenes berendezések felperes részére történő kiadását megtagadta és azokat - a Fővállalkozói Szerződés rendelkezéseinek megfelelően - a Magyar Állam tulajdonába és a **ZRT.** kezelésébe adta, nem tekinthető jogellenesnek vagy felróhatónak.

Ennek hiánya pedig ugyancsak kizárta az alperes kártérítési felelősségének megállapítását.

Alapítván sérelmezte a felperes a fellebbezésben a szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványa mellőzését is.

A felperes kártérítésre alapított keresete a rendelkezésre álló adatok alapján érdemben elbírálgatható volt, ahhoz az általa indítványozott szakértői bizonyítás lefolytatása szükségtelen és indokolatlan lett volna, mivel az az alperes kártérítési felelősségének megállapítása szempontjából nem releváns körülményre irányult.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság helytálló ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - utalással a Pp. 254. §-ának (3) bekezdésében foglaltakra is - lényegében annak helyes indokai alapján helybenhagyta.

Az eredménytelen fellebbezést előterjesztő felperes a lerótt fellebbezési eljárási illetékből és a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó saját másodfokú perköltségét maga köteles viselni.

Köteles továbbá a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján megtéríteni az alperesnek a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéletábra a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (Rendelet) 3. §-ának (1), (2), (5) és (6)

bekezdéseiben foglaltak alapján figyelembe véve a Rendelet 4/A. §-ának (1) bekezdés szerint az általános forgalmi adót is.

Debrecen, 2017. március 22.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró,
Dr. Dzsula Marianna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -